

[Indenrigsministeren.] samtidig Undersøgelse og Overvejelse det Spørgsmaal, om den ene Indlemmelse muligt bør ledsages af den anden.

Naar Indlemmelsesspørgsmaal rejses, klages der jævnlig over, at det Distrikts Indbyggere, som Talen er om at indlemme, ikke har Adgang til at gøre deres Betragtninger direkte gældende i Kommissionen under dennes Forhandlinger. Saadanne Ønsker møder man Gang paa Gang i Indlemmelsessager fra Distrikter af Landkommuner, og Ønsket gaar i Almindelighed ud paa at opnaa en direkte Repræsentation i Indlemmelseskommisionen. At imødekomme dette Ønske vil imidlertid være vanskeligt under Hensyn til den Maade, hvorpaa Kommissioner til Behandling af Indlemmelsessager i Henhold til den gældende Lov er sammensat, og man indskrænker sig derfor her under § 1, Litra 3, til at foreslaa, at de kommunale Vælgere i det til Indlemmelse foreslaaede Omraade vælger et Udvalg paa indtil 3 Medlemmer til overfor Kommissionen at klarlægge Opfattelserne indenfor Omraadet af Spørgsmaalet og forhandle med Kommissionen derom. Jeg finder, at dette er en rimelig og naturlig Imødekommen af Krav fra Beboere i Distrikter, hvis Indlemmelse er foreslaet, og som ikke mener igennem Sognerepræsentanterne i Kommissionen at have en fyldestgørende Repræsentant for deres Opfattelse.

Resultatet af en ønsket Indlemmelse vil, saafremt det her foreliggende Forslag øphøjes til Lov og Indlemmelsen resulterer i en Skattelettelse, skattemæssigt undergaa en væsentlig Ændring. Jeg finder det derfor rimeligt, at en eventuel arbejdende Kommission faar Adgang til, hvis den mener dette fornødent eller ønskeligt, paa ny at høre Vælgerne gennem en Afstemning i det Distrikt, som Talen er om at indlemme. Det kan være muligt, i visse Tilfælde maaske sandsynligt, at Afstemninger, som har fundet Sted, før dette Lovforslag fremkom og eventuelt vedtages, har hvilet paa det Grundlag at opnaa den øjeblikkelige Skattelempelse, og idet dette nu ikke mere vil ske i alle Tilfælde, kan den Situation tænkes at opstaa, at Kommissionen bliver usikker med Hensyn til Distriktets Beboeres Stilling til Sagen. Derfor er det rimeligt at give Kommissionen Adgang til at kræve en ny Afstemning.

Det er Hovedpunkterne i det Lovforslag, som i det høje Landsting er vedtaget. Jeg skal endnu kun tilføje, at det foreslaas, at Indlemmelser skal finde Sted fra en 1.

April at regne, medmindre de paagældende Kommunalbestyrelser er enige om at ønske en anden Dato.

Her i Tinget har der i Rigsdagssamlingen 1925—26 været behandlet et privat indbragt Lovforslag om Ændringer i den gældende Indlemmelseslov, et Forslag, som paa flere Punkter gik betydeligt videre end det her foreliggende. Jeg er imidlertid af den Opfattelse, at man paa det omhandlede Omraade neppe bør gaa videre, end det her er foreslaaet. Jeg har da ogsaa haft den Tilfredsstillelse, at Lovforslaget blev vedtaget i det høje Landsting med 3 Partiers Stemmer. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Folketings Velvillie og til Vedtagelse.

Elmquist: Jeg skal tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i dette høje Ting.

Da den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig ret udførligt om Lovforslagets enkelte Bestemmelser, skal jeg indskrænke mig til en mere almindelig Omtale af det principielle i Lovforslaget. Dettets Formaal er dels at afhjælpe nogle af de Mangler, Loven af 1920 har vist sig at lide af, dels at skabe større Retfærdighed og muliggøre større Hensyntagen til berettigede Interesser ved Ordningen af disse Sammenslutninger mellem to Kommuner, Sammenslutninger, der jo, om end ikke altid, saa i alt Fald oftest har Karakteren af en Tvangsakt mod den ene Kommune, altsaa sker imod den ene Kommunes Ønske. Men netop fordi Indlemmelsen som oftest sker mod den ene Kommunes Ønske, er det ogsaa ganske særlig paakrævet, at Lovgivningen i saa vidt Omfang som muligt sørger for, at der kan tages berettigede Hensyn til Ønsker hos den Kommune, som mod sin Villie bliver indlemmet, eller til Ønsker hos den Kommune, som mod sin Villie bliver tvunget til at indlemme en anden Kommune indenfor sit Omraade. Og navnlig mener jeg, der er eet, som Loven bør søge at stemme op imod, og det er dette, at det ledende Motiv for Indlemmelsen hos den ene eller den anden Kommune væsentlig bliver de rent øjeblikkelige Skattefordele, som kan opnaas ved en saadan Indlemmelse. Naturligvis vil dette, at Skatterne er uforholdsmæssigt høje i den ene Kommune i Sammenligning med Skatterne i den tilgrænsende Kommune, ofte være meget stærkt medvirkende til, at Ønsket om en Indlemmelse opstaa hos den Kommune, der har de højere Skatter. Men det, der efter